

Sfinții zugrăviți

Bragagiu

În zare munții-mpăduriți
Sunt rotunși de-azurul verii...
De pe pereți coboară sfinți
S-apuce drumul depărtării.

Poate doresc s-o ieie-n munți
Înspre peșterile sihastre
Ori după nourii mărunți
Să-și piardă pașii-n zări albastre.

Pe lângă turme de cârlani
Și-or repara oxibiontul
Că au răbdat sute de ani
Scrutând cu sete orizontul.

S-or duce-ncet pe nalte căi
Spre-o-mpărăție fericită,
Ca temniță lăsând în vâi
Biserica nezugrăvită.

Atâtea nopți s-au tot rugat
Sub picăturile de stele
Să-și vadă Dalbul Împărat,
Să I se jeluie de grele.

Că tencuiala cade jos,
Aleia e tot mai pustie,
Oameni nu vin după Cristos,
Ci doar pentru-o fotografie.

Deci se vor duce călători
Spre înălțimi și peste zare
Căci așteptară răbdători
Atâția ani de-ntemnițare...

Dar m-au văzut și și-au oprit
Și nerăbdarea și avântul
Lăsând pe-un timp mai potrivit
S-atingă talpa lor pământul.

Ei mă privesc cu ochi de cer
Decolorați de-atâtea veacuri
Că-s, poate,-un pic mai auster

Să nu mă-mprăştii printre fleacuri.

Îngenunchiat, voi plânge dur
De viaţa mea neînţeleaptă
Bătând mătânii împrejur,
Făcându-mi cruci cu mâna dreaptă.

Să se audă întrebaţi
Gospodăreşte, nu în grabă
Că pe pereţi n-au fost pictaţi
Atâta vreme pe degeabă.

Însă „Canon”-ul aţintii
Cu pofte pentru peisaje
Şi-n lumea mea de veselii
Plecai cu câteva imagini.

Privirea lor tot m-a ajuns
Copilărească şi acidă
Şi-n secolele ce s-au scurs
Purtau o proaspătă obidă.
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com